

שהוא נאמן מטעם מינו שיכול לומר מויד (א"י) לו הייתי וקשה ששרי מינו במקום עדים הוא ע"ש עדים שאלכ ובהוא אמר לא כלכלני וכו' (א) מהמנאם ליה במקום עדים מכח מינו ואמרינן ב"מ (דף פ"א) מינו במקום עדים לא אמרינן גבי ההיא דל"א תיזיל באורחא דנהר פקדו וז"ל באורחא דנהר (א) וז"ל זה מויד ולא מויד איניש נפשיה רשיעא כדאמרינן (א) (קדושין דף י"ג) גבי ההיא דב"א מן החלון וביא"ו לו מן הדלוקא (א) (והביא לו) א"ש פ"א שאלומ בעל הבית לא היה בלתי מזה מזה בעל הבית כו' דדברים שבלב אינן דברים (א) והתם מוכח ליה ופרין דלמלא מן הפיטור נפשיה מקריבן קאמר ונאשי דל"כ אמר מויד הייתי ופרין והא לא מושי איניש נפשיה פ"א רשיעא לכך י"ש לומר דהא דנאמן הכה (א) דמיתרי' דיבוריה דל"כ לא נתימר לא דאמר לא כלכלני רוצה לומר לא כלכלני שוגג אלא מויד והכי פירושה מינו דל"כ בעי אמר מויד הייתי פטור השתא נמי מה שאמר לא כלכלני כך כרה לומר והכי מן מרתנין מילתיה דבבב"י היה דעשה ופ"א על ג"ב דל"א מושי איניש נפשיה רשיעא כדאמר (פסחדין דף ט"ו) גבי פלוני רבעי דל"כ נאמן משום דל"כ אדם משיש ונאמן רשע היינו ליפסל נפשיה לא מהינאן אכל א"י אמר מויד אכלתי מלכ (היינו עם א"י) דלדורמן ומתובין לטובה שאינו רוצה להביא חולין בעזרה וכו' וישייליה אם היה דעמו לכך אמר וי"ש לומר דלפ"י הדר אמר מויד לא אכלתי שוגג אלא מויד כי"ש אלא אמר כך בצאוות שעה מחייב ר"מ והכי אינא בצורת הכנים אומר ר' מאיר לא בתחלה אומר מויד הייתי שומעין לו אלא לו היה דן עממה כל ימים פ"א שאומר לא אכלתי ולא אמר הייתי ואפי"ן אומר אח"כ לא אכלתי שוגג אלא מויד חייב וכו' ואי"ה מקריבן מויד וי"ה וי"ה א"י יצא חטאת כדאמר ב"מ (דף פ"א) א"י חייב חטאת פ"א ממשכנין אותן וי"ל (א) דהתם מיירי כשאמר דל"א מינא ליה בבכפיה אכל האי מינא ליה בבכפיה אלא שהוא צבור לביות פטור ממשיכנין אותו:

נפקא מינה דבומאה. וה"ל מלי נמינר נפקא מינה היכא שאלא לאן אכלתי אלא שוגג ולא מזיד: (סו' ומו"ד) חכמים דר"י יהודה בריה דרבנן ובבית מקדש אבל בבומאה לא מרדו דפמור. ר' פירש שמי לשונות וכו' ור"י פירש שיטה אחת ומודים חכמים לר' יהודה כו' אבל בטומאה לא מרדו ליה כמו בטמאת והוא אמר לא בטמאתי ומפרש שה"ס כמא חילומא בטומאה ישנה מ"ש דלא וי"ש הכא אלף שעת מינה בטומאה חסדא ומשום הכי לא מרדו דלא מיגו וטעמיהו דרבנן משום מדרגה ודוקא תנאים לא ובעניות מרדו משום דשיך מיגו אבל בטומאה לא מרדו דלא שיך מיגו אבל לר' יהודה דטעמא משום אדם נאמן על כו' פטר הכא והכא ומיפסח צביא דטעמיהו דרבנן דפליגי חלמין דר"מ מה טעם מ"י מתוך דיבוריה דמשמע הכא ואי רבנן דר"י היינו כר' יהודה טעמיה מ"י מתוך דלא נאמן על עמלו דלא רבינא גלושם פילו (סו' ו) ר' יהודה לא מהימנא רק מטעם מדרגה והא דפליגי הכא ומתא בקיף והוא אמר לא בטמאתי דלא חשני רבנן דמיתריך דיבוריה אכלתי מלינן למיתריך דיבוריה שר"ל לא עמדת בטומאתי אלא שצלתא נאמא מגע שאלא לא בטמאתי דמשמע הכא שוגג ולא מזיד כיון שלא נאמא דבבא מילע (ד' ק:) דקמאר לא תפא הולדת פיו גדולה מהעדאת תאמר צעדים שאין מחייבין אותו קרבן ומאי פריך הא דפיו מחייבו

קרבן

תהא שפן גמרו הדברים ששחרו בו ועבר והויד אבל אי אין גמורין עומות שלא לא להימנן דהוי מה לו נשקר במקום עדים והא אכלתי צבמה דומי לביע' חזקת המינים לא אמר על אכזתי כו' אמר רבנן מה לו נשקר איכן שזמר מינן לא צבתי דמיתריך עילויב שכל אכזתי אלא חסם אי גמורין וכו' כההוא שזרז ואמאי והא קר"ל תהלוה לחבריו צעדים א"ל לפרוע צעדים וליהי נאמן ודיוקן אלא ריב"א אמר דלא נמינרין עדין אי נמקוש עדין להפסיד צבתי אפילו אינא חזקת המינים ורמזא לה דפליגי רבנן דוקא צבמור לא אכלתי אבל אמר לטומאה תאמי לא קמאר לאמר שומן אכלתי דכחא לא שיך מיתריך דיבוריה

ההפומא:

[יג]